

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Dies Primus. De sine, ob quem homo creatus est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

S PRæque gravissimæ difficultates, quos ut felici-
VA. ciori saltu transiliat, proderit, comites sibi
à Deo. S. Josephum, & alios sanctos sibi devotos,
poteat: quibus, quasi totidem fulcris, suffulta, felici-
inquam, ter ad portum perveniat, Deoque intimè jun-
i se elongatur.

DIES PRIMUS.

*De fine, ob quem homo crea-
tus est.*

MEDITATIO PRIMA:

PUNCTUM PRIMUM.

Nosse debes, Anima devota, essentiam,
magnitudinem, majestatem, & glo-
riam Dei ne minimè quidem à crea-
turis dependere, sed totum à se ipso proma-
re. Ipse non indiget creatura, *Bonorum Ps. 15.*
ostrorum non eges: Dicebat David ad Do- *v. 2.*
inum suum. Si nullam prorsus creaturam
roduxisset, Idem ipse esset. Tantus est
eus, dum creavit unum mundum, quantus,
mille creâset. Si omnes animæ creatæ
lvarentur, non idcirco vel minimum ejus
loriæ accresceret, nec, si omnes damnaren-
r, quidpiam de sua magnitudine, Majesta-
& gloria deperiret. Unde colligere po-
tes,

tes, O Anima, te à Deo non creatam pro
ipsum, nec pro ipsius utilitate aut commo
sed creatam fuisse in tuipsummet utilit
Creavit igitur hominem, quatenus ei
infinitam bonitatem, & amorem impo
ret, adornando cum splendore divini
tiae, quâ adminiculante, aeternæ gloriae
efficeretur.

AFFECTUS.

Quid agis, Anima mea? quid co
non vides, quàm Deus tui co
non indigeat, cum pro se ipso
creaverit? Creavit te, ut suam gratia
impertiretur, & sui ipsius, atque aetern
ria particeps, & cohæres efficereris.
ergò desidia tua, Anima? quid agi
tanto bono non respondes? cur tam
æstimas gratiam hanc bonis omnibus
exuberantem? Ah noli, anima mea,
se tam ingrata, tam negligens, & im
noli peccatis tuis eam ulterius è corde
turbare, noli adeò esse terræ affixa, ut
men præferas, nec Deum, nec caelestia
Creatam es ad aeternam gloriam, creatam
Deo aeternum fruaris, creata, ut aeternum
felix, his ergò inhia, ad hæc suspirare,
pleno cursu insequere; corrige motum
emenda vitam, desle enormes excessus
Ah miseram me! quàm in caducis

rebus me ipsam turpissimè depereo, & non
quàm citissimè mentis oculos ad cœlestia in-
specto! Creator meus, En! profundissima
cordis humilitate gratias tibi ago pro opti-
mo hoc fine, quem in mea creatione præfixi,
gratias, quòd è nihilo me produxeris,
quatenus tuâ gloriâ & gratiâ æternùm per-
ruerem. Nolo, Creator meus, nolo posthac
æcidissimo vitiorum cœno infelix innatare,
quo tantis bonis destituor, & incapax fio.
Nolo posthac mundum, abominabor omnes
ius voluptates, & illecebras, nec intendam,
ut suspirabo, quàm te, mi Deus, & in te pa-
radisi gaudia.

Fructus, & proposita.

Ingradiatur anima cubiculum cordis, di-
scutiatur interiora sua, & deprehensio, quod
adeo à divina gratia exulet, adipiscen-
tæque æternæ non nisi superficietenus insu-
et, confundatur, statuto firmo proposito,
omnes illos defectus, qui tanti boni consecu-
tioni obstant, seriò emendandi, & corri-
endi; ne autem hoc ipsum propositum
prox iterum in auras avolet, congruum erit,
eos ipsos defectus non conjunctim, & quasi
cumulum congestos, aggredi, sed successi-
vè, primò illum, quo se anima magis infesta-
vit, & à profectu removeri senserit, tum etiam
ceteros; eo semper ordine servato, ut ma-

gis infestior arripiatur, secus enim con-
re possit, ut nimia defectuum mole
territa, vel oppressa succumberet, & qu
re impossibili desperaret, quod minim
midandum, si modo praedicto, nunc
nunc illum eradicare, virtutesque Ch
nas, quae sunt certissima ad caelum se
implantare curaverit.

PUNCTUM SECUNDUM

Gen. 1. **C**ONSIDERA, hominem à Deo creat
se ad imaginem & similitudinem
Ex quo resultat, dotatum qu
fuisse nobilissimis potentijs, memori
lectu, & voluntate. Memoria, ut De
que beneficiorum recordaretur: Int
ut eundem Creatoris sui cognitioni
deret, & in rerum caelestium contem
ne exerceret: Voluntate, ut semper
suum amaret, & reliquas creaturas
ipsum. His adde & alia membra:
aures, manus, pedes &c. Oculos, ut
bilia Dei opera pro ipso homine pat
tueretur; aures, ut eas divino eloqui
caret; pedes, ut in servitium divinum
cteret, visitando Ecclesias, Nosocom
manus, ut in operibus charitatis se ex

AFFECTUS.

O Miserabilem me! quàm malè in

...isce Dei donis utor ! Ah quàm exigua viget
...n me Dei memoria ! O quàm parum æstimo
...Cœlestia, & non nisi tepidissimè Deum meum
...iligo ! Confiteor miseriam meam O Deus
...neus ! Quomodo est possibile, Anima mea,
...at tam parum ames illum, qui tam præclaris
...otentijs te ditavit ? Ergone intellectum
...uum impendes considerandis tam vilibus
...ujus terræ objectis ? Ergone amabis mun-
...lum, & carnem, juratos, ac infensissimos ho-
...tes tuos, & desines amare Deum tam bonum,
...am charum, tam amabilem, tam in te bene-
...ficijs suis effusum ? Ah ! non O Deus meus !
...bsint à me tantæ, & tam abominandæ stulti-
...iæ ; tu posthac eris unicum omnis boni mei
...bjeatum ; Te, Te solum amabo, Tibi soli
...erviam, utpote unico & ultimo fini, propter
...uem creasti me.

Fructus & proposita.

SI Anima probè consideraverit, quòd uni-
cus, & solus finis, ob quem creata est, sit
amare, & servire Deo, vix inducor, ut
redam, fieri posse, quin totam se Deo sit di-
atura. Fructus ergò erit, hoc ipsum stu-
iosè menti imprimere, & cum adverterit,
arum se hæcenus Dei recordatam, parùm-
ue agnovisse, & amâsse, atque ad eò nobi-
ssimis suis potentijs turpissimè abusam esse,
sistet humiliationibus, oculisque in tan-

tam suam miseriam reflexis, curabit penetrare veritatem istam, quâ indubitanobis est, toties animam potentias suas impendere, quoties eas à Deo abstrahit amat alia objecta, quæ non sunt Deus. potest, animam illam, quæ in suis potentibus non includit Deum, ei que solerter impoextra se ipsam detineri. Propone Anima mea, perfectiùs posthac observatam, & mores; excita voluntatem, & flamma, ne circa aliud, quàm unicum summum amoris objectum, qui est Deus, otiosè versetur, robora intellectum, & quam in contemplando Deo deficiat oculos suos abducat; acue memoriam divinarum beneficiorum oblita, remanentis alijs objectis se inflectat; sed beneficentissimum Deum suum immeraliud cogitet, in nihil aliud tendat, quàm hunc ipsum summum Benefactorem. Hoc facto, Anima mea, oculi frequenter à terra in cœlum erigent, aures velociter accipient instinctus Spiritûs Sancti, manus pedes bonis operibus promptiùs sese impendent, os & lingua divinas laudes personabunt, membra omnia ferventi vino cultui insistent.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera, Anima devota, omnes

ras non in alium finem fuisse creatas, quàm ut homini ad finem suum consequendum deservirent. Homo creatus est, ut serviat, & amet Deum; cæteræ creaturæ, ut famulentur homini, eumque adjuvent, quo faciliùs se ad Deum sublevet; unde habes, creaturas factas fuisse, ut tibi, non verò tu illis subsis, & obedias. Vide, & pondera, quàm omnes creaturæ ad hunc suum finem incessanter, & studiosissimè coliment: Sol in suo motu semper est immobilis, nec à sua via unquam deviat. Stellæ & planetæ nunquàm suo influxu defunt. Terra continuò est sollicita, & laboriosa in producendis herbis, plantis, & floribus. Fluvij omnes cursu rapidissimo in mare fluunt, nec vel hilum voluntatem Dei transgrediuntur, semper memores finis sui, qui est, ut nunquam in motu firmentur, sed fluant, & refluant. Vide, Anima mea, An & tu tam pleno cursu ad finem tuum tendas, an verò ab irrationabilibus creaturis in hoc supereris, & ijsdem potiùs in contemptum, quàm in obsequium Dei abutaris. Considera vitam & mores tuos, vide, quomodo manè, quomodo meridie, quomodo vesperi negotia tua instituas, an semper ut Deo placeas, an verò, ut carnalitati tuæ deservias, & terrenam substantiam tuam augeas.

AFFECTUS.

O Miseram te, & infelicem animam meam! An non vides, quàm debet confundi, & erubescere? Enimvero rationabiles Creaturæ non cessant tibi deservire, & tu toties intermittis famulari Deo, tamen præcisè, & unicè ad ejus servitium fueris creata? Quomodo possibile est, ut re tam evidenti & necessaria prudentiæ creatura irrationabilis, quàm præclarior rationis lumine instructa?

Quid agis, Anima mea, quomodo tenaciter potes adhærere, & etiam servituri creaturis, quæ tamen, ut tibi deservirent, creata? quæ obsecro densa avaritiæ, aurrituræ voluptatis nubecula adeò potest nubilare intellectum, & memoriam tuam Dominij, & magnificentiæ tuæ oblita? An mis mancipijs te submittas? Ah! Anima mea, confundere, erubescere, & benè considera, quid agas, crede, crede, quia venient tempus, quo serò ingemisces, quòd tam parvum tam tepidè, tam negligenter agnovisti, amaveris Deum tuum. Creata es, Anima mea, propter Deum, atque in hunc finem omnes creaturæ in scalam tibi deserviunt, liberiùs ad Creatorem tuum ascendas; O iterum, atque iterum miserrimam te scalam hanc invertisti, non in sublime,

semper ad profundiora te demittendo, non ascendisti, sed descendisti, adeò affectus tuos creaturis affigendo, ac si illæ ultimus tuus finis essent. Ah! Confundere, confundere Anima; Recurre ad benignissimum Dominum tuum, & tantæ perversitatis, ac stultitiæ tuæ veniam deprecare, ingemisce, & clama: Ignosce O Domine, condona O dulcissime Jesu ingratitude meam, quâ medijs illis, ad te amandum, & serviendum concessis, tam turpiter sum abusa, dulcissimumque gratiæ tuæ mel in amarissimum fel peccatorum converti.

Fructus & proposita.

Cum viderit anima, deteriorem se esse alijs creaturis, negligentioremq; in exequendo id, quod ad finem suum est necessarium, confusa, & contrita proponet mutare vitam, & mores suos; omnes suas actiones ad Deum tamquam ultimum terminum dirigendo. Et quemadmodum lapis semper est inquietus, quousq; centrum suum obtineat, nec fluvius cursum suum sistit, nisi obtento mari, ita & anima, nunquam sit quieta, quousq; ad Deum unicum suum centrum deveniat. Vita hominis velociter, ut flumen, diffluit, non igitur cursus ejus sistendus, nisi obtento Divinitatis Oceano. Veritatem hanc probè considerabat S. Augustinus, dum agebat

ajebat cor humanum semper esse inquietum
 quousque Deum suum attingat: Inquietum
 est cor nostrum, donec requiescat in te,
 pote ultimo fine, ob quem creatus est homo
 quemadmodum idem S. Doctor testatur
 cens: *Quia fecisti nos ad te.* Homo creatus
 est propter Deum, ergò in ipso solo quietum
 potest. Fructus hujus meditationis
 gens conatus, quo omnes tuas cogitationes
 mundo abstrahas, cor à creaturis elon-
 gabis, & semperque cures, ut omnibus suis motibus
 tendat, & aspiret ad Deum; ad quod
 ducet, identidem sibi inelamare
 Deus! quid obsecro anima ages cum crea-
 ra, cui adeò inhias, & pro qua tam inces-
 sante te defatigas? Quid mundum attendis
 pro eo non es creata? Ah! defatigata
 Deo, in ipso solo spem tuam pone, ad
 suspira, & omnia opera tua ad ipsum
 quia propter ipsum es creata, & ipse
 est finis, ac terminus actionum
 tuarum.

